

Димитър Бояджиев

Сонет

Безмълвен бях. Ще бъда пък,
ще бъда, клето! – Па макар
душата да пожали мрак,
горена от сълзи и жар.

И нивга ти не щеш узна –
а пък и кой ли друг ще знай? –
каква неземна светлина
от твойто същество сияй.

Тя грей от теб, но не за теб –
о не за твойте клетки дни,
обречени на случай слеп.

А той зер може оскверни,
в размаха си до смях нелеп,
мил сън на тъжни младини?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6299>]